

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 31. marts 2019

Kirkedag: Midfaste/A

Tekst: 5 Mos 8,1-3; 2 Kor 9,6-11; Joh 6,1-15

Salmer:

SK: 721 * 6 * 367 * 267

LL: 721 * 31 * 6 * 367 * 610,2 * 267

Jeg vil godt begynde dagens prædiken med det lidt kedelige og nedslående i dagens evangelium, nemlig slutningen. En lidt – synes jeg – sørgelig og tankevækkende slutning på en ellers storslået beretning om Jesus.

Beretningen synes jo naturligt nok at ende med den helt store begejstring. Jesus havde overgået dem i alle deres forventninger, hvis de overhovedet havde haft nogle. Det er jo ikke dem, der beder om noget at spise, det er Jesus selv, der tilbyder det. Men han overvælder dem ved underets kraft og fylde. Det er som med vinunderet ved brylluppet i Kana, og ved så mange andre undere: resultatet er overvældende. Kvaliteten er i top og mængden er endda i overflod. Så selvfølgelig er begejstringen i top. Med ham på kongetronen skal vi aldrig mere lide nød. Og så står der som afslutning på en beretning om Jesus som den helt centrale i en menneskemængde på flere tusinde mennesker, at han trak sig tilbage til bjerget, helt alene. Han trak sig fra dem! Han trak sig fra folkets begejstring og jubel! Han trak sig fra deres hyldest!

Det varer ikke længe, så skal vi høre om, hvordan han gør præcis det modsatte, nemlig gør sig selv til genstand og centrum for netop begejstring, hyldest og jubel. Det sker ved indtoget i Jerusalem som begyndelsen på påskeugen. Men nu trak han sig tilbage. Jesus trak sig fra menneskene!

Jesus trak sig fra menneskene! Prøv lige at tygge lidt på den kendsgerning. Den er faktisk forfærdelig. Og vi ser den faktisk også et par andre gange i evangelierne, den kendsgerning, at Jesus trækker sig fra mennesker og går væk, går alene. Og nu nævnte jeg lige påsken, hvor vi jo også skal se, at Jesus bliver forkastet af mennesker og *må* gå alene. Men, at Jesus trækker sig fra mennesker... Det er det samme som at sige, at Gud trækker sig tilbage fra mennesker. Det er en ganske forfærdelig tankegang, men ikke desto mindre en kendsgerning.

Alle de gange i evangelierne, hvor vi hører om, at Jesus trækker sig fra menneskers selskab, fra deres hyldest og begejstring, er der det samme på spil, som faktisk også kommer på spil, når vi i dag må konstatere, at Gud har trukket sig fra os og ikke længere er virksom og nærværende i vort selskab, i vort forehavende, i vor begejstring. Og hvad enten det sker i dag eller i evangeliet, så er begrundelsen stort set altid den samme, og fællesstrækkene for de enkelte situationer er de samme: det sker hver gang mennesker vil deres eget med Gud. I evangelierne sker det hver gang, menneskemængden vil deres eget med Jesus. Og det sker hver gang, hvor det ikke er den rette tid, sådan som Jesus sagde til sin mor, Maria, da hun netop ved brylluppet i Kana fortalte ham, at de ikke havde mere vin: Min tid er endnu ikke kommet.

Når mennesker vil deres eget med Jesus, så trækker han sig. Det er – synes jeg – meget tankevækkende, og på en måde også lidt foruroligende.

Jeg synes som præst, at det er tankevækkende og foruroligende for mit virke, og for vores virke som kirke, at hvis vi vil vort eget og ikke Jesus, hvis jeg vil mit eget, og ikke, hvad Jesus vil med mennesker, så trækker Jesus sig fra vort virke. Og så kan det være nok så velment og begejstrende og jublende.

Pludseligt er det Gud-løst, for den guddommelige har trukket sig.

Og dét, tror jeg, skyldes, at når vi vil vort eget med Jesus, danne ham efter vor vilje og tanke, lyst og ønske, så bliver vi grundledet og Jesus bliver genstanden for vore handlinger. Så bliver vi de centrale, og Jesus bliver objektet. Han bliver et middel for vores formål og ikke målet. Men Jesus kan, må og skal altid være målet, grundledet. Og her er det så helt fantastisk bemærkelsesværdigt, at når Jesus, Gud Herren, Den guddommeliges nærvær og virke i Helligånden, er grundledet, så er vi ikke midlerne. Vi er ikke objekter for guddommelige handlinger. Gud handler ikke *med* os. Gud handler *for* os. Vi er, for nu at blive i det grammatiske billede, hensynsleddet. Gud er grundledet, vi er hensynsleddet. Dåb, nadver, manna i ørkenen eller fem brød og to fisk er midlerne, hvormed Jesus handler af *hensyn til os*.

Det, som i denne sammenhæng er lidt tricky, er, set i lyset af påsken, at når det handler om det, som er langt større end det at blive mæt en eftermiddag på en græsslette, når det handler om Guds retfærdighed og nåde til menneskers frelse, så er Gud selv både grundled og genstandsled. Gud handler selv i sin kærlighed, og Jesus er midlet, hvori og hvormed Gud skaber frelsens mulighed for mennesker. *Og vi er hele tiden hensynsleddet i Guds billede.*

Det er også tilfældet den eftermiddag, hvor evangeliets fortælling udspilles. Hvis vi nu havde været en amerikansk TV-menighed, så ville jeg nu have brugt denne fortælling til at få pengene op af Jeres lommer. Penge til gode formål og min løn. Og jeg ville have talt helt ind i hjertet på Jer, så I enten måtte tømme Jeres lommer for ikke at få dårlig samvittighed, og hvis ikke I gjorde det, så ville I vride Jer i smerte over dårlig

samvittighed. For jeg ville have slået på, hvor meget vi har fået af Gud til vores liv. Hvor godt vi har det. Jeg ville have stukket Paulus' ord fra epistelen helt op i næsen på Jer. Ord om, at Gud har givet Jer rigeligt af alt til al gavmildhed, og det en gavmildhed, som fører til taksigelse gennem os. Og jeg ville have trukket den lille dreng og hans madpakke frem som det gode eksempel. Prøv at se på ham. Det var ikke meget, han havde; men selv med den smule kunne Jesus gøre helt fantastiske underværker. Men det ville ikke berettige Jer til at sige: OK, så skal vi jo bare give en smule. For jeg ville have ledt Jeres opmærksomhed hen på netop drengen. Han kom ikke til Jesus og sagde, at vi kan godt deles om min madpakke. Han kom ikke kun med noget af den. Han kom med den hele. Han gav, hvad han havde. Kan I slå den? Så bare frem med pengene, for de går til et godt formål, og vi har også Mobilepay, så det er ikke en undskyldning, at I ikke har kontanter. Dét er så meget at bruge Jesus efter egen vilje, og usmageligt. Og jeg er glad for, at jeg ikke er amerikansk tv-prædikant i den tradition; men heldigvis findes der jo også ordentlige præster og prædikanter i USA.

Men, for der er jo næsten altid et 'men'. Der er noget om snakken. Det er også derfor, vi skal synge den salme efter prædikenen, som vi skal. Fordi vi skal også have fokus på, sådan som det overordnede budskab også er i dagens læsninger, at vi har fået til livet som en gave. Det er jo ikke rigtigt, at hvis ikke vi giver Gud råderet over vore liv og dets indhold, som drengen og hans madpakke, så har Gud ikke nogle handlemuligheder. Men det er korrekt, at selv om vi kommer med kun en smule i situationen, om vi så blot kommer med tomme skåle, som vi skal synge lige om lidt, så kan det i Guds hænder blive til noget fantastisk.

For mig er drengen både en anledning til at tænke over det at give til rådighed for Gud af det, som er ”mit” i lyset af, at Gud giver så rigeligt. Men drengen er også anledningen til at tænke over, at når vi ikke tænker på os selv og ikke vil med Jesus, efter vor egen lyst, tanke eller ønske, så kan Jesus komme til med det, der er hans lyst, tanke og ønske. Da vil vi opleve, som de oplevede den dag på græssletten, og totalt misforstod, at Jesus vil det hele og det bedste *for os*. Vi kommer ikke til at gå glip af noget ved at lade Gud råde over de gaver, han har givet os at bruge for hinanden. Tværtimod. Når Gud handler, så sker der det, som langt overgår vor fantasi og forventning.

Da det skete, som Jesus ville, skabte det begejstring og jubel. Da det skete, som menneskemængden ville, trak Jesus sig fra dem. Men en dag var både tid og sted som Jesus ville, og da satte han sig på kongesædet som ham, der har al magt i Himmell og på jord. Derfor kan vi få lov at hylde og prise ham, ikke som brødkonge; men som Himlens kongesøn, som frembar nådens frugt fuldgod.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.